

Babacığım Bana Bir Saatini Verir Misin

– *sturhan* · 13 Temmuz 2020

BABACIĞIM BANA BİR SAATİNİ VERİR MİSİN?

Eskiden büyüklerimiz “Ekmek aslanın ağzında uğraşıp alman lazım” derlerdi. Ama şimdilerde sizin de çok yakından bildiğiniz gibi artık ekmek aslanın ağzından, bütün sindirim organlarından geçerek midesine kadar ulaştı. Ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik durum, rekabet şartları, vergi mevzuatları gibi birçok sebepten dolayı hepimiz artık evimize helal rızık götürebilmek ve ailemizin hayat şartlarını iyi bir seviyeye ulaştırabilmek için daha fazla çalışmak zorundayız.

Yeter ki çocuklarımız en iyi okullarda okusunlar, eğitimleri yarım kalmasın. İstedikleri oyuncakları, bilgisayarları, bisikletleri alabilelim. İstediklerini yiyebilsin, istediklerini giyebilsin arkadaşlarından geri kalmasınlar.

Doktorların en iyilerine götürelim, tedbirlerimizi alalım.

Çalışma hayatının o bütün zorlukları ve sıkıntılarını eve geldiğimizde kapının önünde bırakabilmeli ve zili çaldığımızda artık evimize ve sevdiklerimizin yanına geldiğimizi hatırlamalıyız.

Burada evin hanımlarına da biraz daha fazla anlayış göstermek düşüyor. Eşlerinin, kendilerinin daha iyi şartlarda yaşaması için çaba sarf ettiğini; muhasebeci ise memurlar ile, tezgahlar ise müşteriler ile, işveren ise işçileri ile, işçi ise işverenleri ile, şoför ise trafikle, memur ise amiri ile, amir ise memuru ile (v.s.) mücadele verdiğini ve çalışma hayatının da ne kadar zor olduğunu eşinin de gün boyu yorulmuş olabileceğini ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu anlamaları ve bunu eşlerine hissettirmeleri gerekiyor.

Çalışan birisi olarak şunu belirtmek istiyorum ve tahmin ediyorum bütün çalışan arkadaşlarda bana katılacaklardır. Gün boyu karşılaşılan bütün sorunlar akşam eve geldiğinizde sizi karşılayan, neşe dolu çocuğunuzun gülücüklerinde kaybolur. Arkasından içilen keyifli bir çay ile bütün yorgunluklar sona erebilir. Ertesi gün başlayacak yeni bir maratona daha dinamik hazırlanmış olunur.

Ailesi için çokça çalışan bir babanın oğlu ile arasında geçen bir diyalogu duyduğumda bu beni çok etkilemişti. Sizler ile paylaşmak istedim.

Ahmet bey yönetici olduğu şirkette oldukça yoğun bir şekilde çalışmaktaymış. Sabahları erkenden evden koşuşturarak çıkıp gecenin geç vakitlerinde, oğlu Ömer'in uyuduğu vakitlerde eve dönüyormuş. Birçok zaman da seyahatlerinden dolayı eve günlerce gelmediği oluyormuş. Oğlu ile bazen ayaküzeri küçük konuşmalar yapabiliyor, halini hatırını sormaya çalışıyormuş.

Bu ilgisizliğini kendince affettirebilmek için de ara sıra gittiği yerlerden ona güzel hediyeler, oyuncaklar getiriyormuş. Ama yine de Ömer'in içindeki o baba hasretini ve özlemine bastıramıyormuş. Bir gün Ömer uyumadan geç saatlere kadar babasını beklemiş. Babası yorgun, argın eve gelince hemen kucağına atlayıp onunla oynamak istemiş ama babası çok yorgun olduğunu ve sabah erkenden bir toplantıya katılması gerektiğini söylemiş.

Ömer, O bütün masumiyet dolu sesiyle "babacığım" demiş "sen ne kadar maaş alıyorsun?" Babası da o anda başından ayrılması için bir rakam söylemiş ve hemen uykuya dalmış. Sabah yine evden telaşlı bir şekilde çıkarken Ömer, babasının karşısına dikilmiş. Ve elindeki kumbarasını uzatarak, "babacığım" demiş biriktirdiğim bütün paraların hepsini versem acaba bana birkaç saatini verebilir misin?"

Bu çocuklar bizim, ihmal etmeyelim,
Dünyalık peşinde koşarken, yitip gitmeyelim.

Sadettin TURHAN

"Gençliğin Enerji Kodları" kitabımızdan alıntıdır.